

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Hverken Verden eller Du

Citation: Winther, Christian: "Hverken Verden eller Du", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis, 1927-29, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid86615.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Hverken Verden eller Du
Skal rigtig faae at vide,
Hvad mit Hjerte før og nu
Har lidt og maa lide;
Med hver veemodsfulde Klang,
Som røber min Smerte,
Og hver en Sorgens Sang,
Som fødes af mit Hjerte,
Hvert Billed og hvert Blad,
Hvert Suk og hver Tanke,
Som jeg sorgfuld eller glad
Paa min Vandring kan sanke,
Skal Dig evig høre til,
Som jeg selv er Dit Eie,
Til mig Døden føre vil
Fra Smertens Torne-Leie;
Til i Evighedens Glands,
Som alle Længsler stiller,
Er opløst den Dissonans,
Som her os grumt adskiller!
Ak, jeg husker nok dengang,
232 Da jeg sad i Dit Kammer,
Og læste Dig min Sang,
Fuld af Elskovs Fryd og Jammer;
Mens Dit Øies dybe Blaa
I Taareduggen svømmed,
Og Smerten bitter laae
Om Din Læbe og drømmed;
Og for mit Øre lød
Ubeskriveligt Din Stemme,
Saa vennehuld og blød,
At jeg aldrig det kan glemme!
Da følte jeg den Magt,
Som der laae i Din Smerte,
Og opreiste en Pagt
Mellem mig og mit Hjerte,
Og svoer en hellig Eed,
At kun Du skulde være
Fra nu til Evighed
Mit Hjertes Hjertenskjære;
Men at aldrig enten Du
Eller Verden skulde vide,
Hvad af Længsel før og nu
Jeg leed og maa lide!
Og Dine Taarer blev
En Dug med Himlens Kræfter:
Alt, hvad jeg sang og skrev,
Var Blomsterskud derefter.
I Din søde - søde Røst,
Som jeg aldrig kan glemme,
Gjennembævede mit Bryst
Gudens hellig-stærke Stemme.
Og til Dig jeg øm og glad
Mig klynged som en Ranke,
233 Saa at alle mine Qvad
Var som tænkte med Din Tanke.
O, modtag da i Din Favn
Vore Børn, jeg vil udsende;
Skjøndt de bære ei Dit Navn,
Vil Du dem nok gjenkende!
Men *Dit* Navn jeg nævner ei,
Thi det er Helligdommen,
Hvori, dybt indviet, jeg
Til Livets Lys er kommen;
Og jeg svoer jo: hverken Du
Eller Verden fik at vide,

Ved Hvem jeg før og nu
Har lidt og maa lide!